

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 131

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

Estiu 2017

A Menorca hi conviuen el mar
i la terra, la natura i la cultura,
la tradició i la modernitat,
el diví i l'humà

Els dies 7 i 8 d'octubre
celebrarem a Ciutadella de Menorca
les Jornades de Formació
per a Responsables d'Equips

» Sumari

3 Editorial

/ En el centenari de les aparicions de la Mare de Déu a Fàtima

4 Notes del Secretariat

5/6 Veu de l'Equip Responsable

/ Tot mirant un any enrere...

7/8 Veu del Consiliari

/ Reposa d'un manera de viure i intenta viure millor

9/10 Lleta de l'ERI

/ L'alegria de la trobada

11/12 Lleta de l'ERI - Consiliari

/ El nostre carisma

13/25 Vida del Moviment:

/ Jornades de Formació per a Responsables d'Equips a Menorca, 7 i 8 d'octubre 2017

/ Recés de Quaresma dels Sectors de Barcelona: 'Enviats per Jesucrist' Tiana, 3 i 4 de març 2017

/ Trobada de Final del Curs 2016-2017 dels Sectors de Menorca

/ Trobada de Final de Curs del Sector de Reus

/ Trobada de Final de Curs dels Sectors A i B de Tortosa

/ Trobada de Final de Curs dels EMD Sector Vallès

26/33 Veu dels Equips:

/ Un testimoni de Fe

/ Filocàlia, la pregària del cor o pregària de Jesús, *del grec 'filia', amor, amic, amistat; i 'kaleo' cridar, invocar*

/ Exercicis Espirituals dels Equips de la Mare de Déu de Menorca
Seminari Diocesà de Ciutadella,
24 a 26 de març

/ En el Cinquantenari de l'EMD
Barcelona 109

34/38 Veu dels Consiliaris

/ La vergonya d'Europa

/ Vivències d'un jove consiliari

39/40 Pare Caffarel

/ A propòsit de Fàtima

41 Conte

/ La Veritat

42/43 Pensaments per créixer

44 Llibres

/ *La vida secreta de la paraules*
Francesc Torralba

45 Pregàries al vent

46 Crítica de cinema

/ *Hasta el último hombre*

Publicació EMD de Catalunya i Menorca

» Edita:

EMD de Catalunya i Menorca
c/ Urgell, 176, 2n - 08036 BARCELONA
Tel. 934 675 551
secretariat@emd-cm.cat
www.emd-cm.cat

Horaris del Secretariat
Dimarts i dijous de 10 a 12 h

Compte corrent EMD ('la Caixa')
ES19 2100 0832 6102 0030 1580

» Responsables EMD

Catalunya i Menorca:
Agustín Labrador i Victoria Garcia
victagus@gmail.com
responsables.regionals@emd-cm.cat

» Equip de revista:

Carme Meix
Lourdes Gabarron
Manel España i Mercè Masip
Pere Gil i Montserrat Arespacochaga
Xavi Ibars i Lupe Gordillo

» Per a publicacions:

revista@emd-cm.cat
carme.meix@barrobes.cat
secretariat@emd-cm.cat

» Disseny i impressió

Publicitat Tanager, S.L.
Tel. 977 881 050
eltanager@eltanager.com
Dipòsit legal: B-19764-1981

Núm. 131 - ESTIU 2017

» *En el centenari de les aparicions de la Mare de Déu a Fàtima*

Aquest mes de maig proppassat, el Papa Francesc va viatjar a Fàtima amb motiu de la canonització dels dos pastorets, Jacinta i Francesc, als quals es va aparèixer la Mare de Déu, a Fàtima entre el maig i l'octubre de 1917. Tots dos van morir essent encara molt joves a causa de l'epidèmia de grip del 1918-1919. La tercera vident, Lucia, va fer-se monja i va morir pocs anys enrere, el 2005, als 92 anys d'edat.

'Serà un viatge de pregària, de trobada amb el Senyor i amb la Santa Mare de Déu' havia anunciat el Sant Pare, que va voler defugir qualsevol connotació política. A l'esplanada de la Basílica l'esperaven milers de fidels vinguts d'arreu, principalment de Portugal i la veïna Espanya, als quals va exhortar a pregar per la concòrdia entre els pobles.

Els Equips de la Mare de Déu també es preparen per a la seva pròxima Trobada Internacional a Fàtima, programada per al mes de juliol de l'any entrant amb la intenció d'unir-se a l'esperit del Papa Francesc: el desig de pau i de concòrdia entre tots els pobles del món.

Cal que aquesta intenció de la pregària del Sant Pare ens acompanyi durant aquest estiu i sempre. Tenint en compte que la pau només podrà ser fruit de la justícia social, de l'enteniment entre els pobles, del respecte mutu. De l'acceptació de les diferències. De la col·laboració social. D'un millor repartiment dels béns materials. I d'un respecte per les Persones i per la Natura.

BON ESTIU!

» Notes del Secretariat

ADREÇA

Us recordem que el Secretariat està ara a l'edifici de la Parròquia de Sant Isidor de Barcelona, al carrer Urgell, 176.

Els horaris són els de sempre: dimarts i dijous de 10 a 12h (si s'hi ha d'anar en època de vacances, millor trucar abans per assegurar-se que hi ha algú).

Si us cal contactar-hi fora d'hores:
correu electrònic: secretariat@emd-cm.cat
WhatsApp: 640 294 885 (NO trucades)

Recordeu que si per algun motiu encara no heu pogut fer l'aportació del Dia de l'Haver, sempre s'hi és a temps de fer-la. Ja ho sabeu, els ingressos d'un dia.

El compte, el de sempre:

ES19 2100 0832 6102 0030 1580

Gràcies!

Que potser teniu cap article que us agradaria que es publicués a la Revista dels EMD?

Que potser heu fet fotos d'alguna trobada del vostre equip?

Sí??? Envieu-nos-ho i ho inclourem al proper número!!!

Podeu enviar les vostres col·laboracions a l'adreça: revista@emd-cm.cat

FACEBOOK

Us recordem que estem al facebook!:

EMD Catalunya-Menorca

Síria

AJUDA PER ALS EQUIPS DE SÍRIA

Agraïm la gran resposta dels Equips de Catalunya i Menorca a la crida feta per ajudar els nostres germans de Síria. Sens dubte, una bona mostra de l'ajuda mútua que forma part de l'ADN dels Equips de la Mare de Déu!

» *Tot mirant un any enrere...*

Sense saber gaire bé com, ja s'ha escolat tot un any des que vam començar a caminar tots sols com a Responsables de Catalunya i Menorca. Tot i que vam presentar-nos com a nous responsables a la Trobada General del mes d'abril 2016, no vam encetar la nostra anadura fins que no vam trobar-nos preparant el curs: calendaris, reunions, projectes... Déu n'hi do, semblava una muntanya massa alta per a uns esportistes no gaire entrenats!

Ara que ja ha passat un curs sencer, donem gràcies a Déu de tot cor per haver-nos cridat a treballar a la seva vinya; allò que semblava tota una feina, que de fet ho ha estat, també han sigut mesos de satisfaccions, en constatar com es comença a engegar un engranatge que segons com podia semblar com si estigués gairebé adormit. Però el cas és que la feina que hem pogut fer també és el fruit de l'esforç dels qui ens han precedit. Perquè la tasca de tots nosaltres a la vinya del Senyor és sembrar i sembrar, i treballar la terra, i deixar que el Senyor la regui perquè doni els seus fruits; fruits que per ventura veurem nosaltres mateixos, o potser d'altres que vindran darrere nostre.

Els fruits més visibles d'enguany són: els tres equips que hi ha en fase de pilotatge; la gran acollida que han tingut les Jornades de Formació per a Responsables d'Equips a Menorca que se celebrarà a l'octubre; la resposta que ha tingut la frase setmanal del Pare Caffarel, que ha fet que tots els *équipiers* de Catalunya i Menorca hagin estat en comunicació setmana rere setmana; la creació incipient d'un equip de difusió; la nova pàgina web que sortirà el curs entrant; i, tot ben comptat i debatut, l'entusiasme que estem veient en tanta gent, que té ganes de treballar per al Moviment.

Però tots sabem prou que la feina d'equip és molt més eficaç quan tots anem a l'una, perquè aleshores el vaixell avança més de pressa i en la direcció encertada. Per això, us demanem un cop més a tots plegats que ens ajudeu a tenir cura de totes aquestes llavors que estem sembrant, no fos cas que se'ns assequessin.

Necessitem que ens doneu un cop de mà en coses concretes, per la qual cosa us demanem sense circumloquis que si podeu ajudar-nos amb la web o amb la difusió, us poseu si us plau en contacte amb els vostres Responsables de Sector o amb nosaltres directament, perquè ens calen mans que col·laborin. Tots podem fer alguna cosa.

I tornant al tema de la responsabilitat, volem esperonar-vos perquè tots els qui enguany tingueu alguna responsabilitat, o bé us demanin d'impli-car-vos-hi, no dubteu a dir que sí. Perquè és donant que es rep i, sens dubte, es servint que s'estima altri. Vet aquí el que Déu ens demana.

Bon estiu a tothom. Que Déu us beneeixi!

Agustín Labrador i Victoria Garcia
Responsables Catalunya i Menorca

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

IGNASI M. VIDAL ARDERIU, del B-51, sector E-G,
EL 16-04-2017

» *Reposa d'un manera de viure i intenta viure millor*

Podria ser un eslògan publicitari per oferir-te unes vacances, possiblement ben esperades i guanyades, però no és aquest el tema que desitjo presentar per a aquest estiu.

Cadascun de nosaltres tenim un conjunt d'activitats i circumstàncies que marquen molt i molt la nostra manera de viure: la feina que hem de realitzar, la nostra família, les nostres aficions i gustos, l'economia, la salut, el conreu d'allò que considerem important per poder ser unes persones conscients, lliures i responsables que volem créixer i millorar la nostra pròpia manera de ser, la nostra societat, la nostra vida cristiana... Tot plegat ens pot abocar a considerar, com deia el filòsof: 'l'home és ell i les seves circumstàncies'.

Sí, som i volem ser nosaltres amb personalitat pròpia, bona, noble, decidida, però... són tantes les 'circumstàncies' que d'alguna manera o altra ens condicionen i potser ens esclavitzen, que els nostres bons ideals i propòsits es queden molt per sota de la realitat que acabem vivint.

És bo de reposar, de respirar a fons, de palpar que vius, de repensar pausadament el que estàs realitzant. Per poc que puguem, fem-ho. Mirem de pal·ladejar la nostra pròpia vida per gaudir del que tenim i està ple de pau, d'amor, de joia, d'esperança, de confiança. És veritat que hi ha qüestions que són difícils, doloroses, que potser no es podran arreglar mai, que són dolentes, però també ens cal poder-nos-les mirar amb serenor, pau, paciència.

Cal que **reposem d'una manera de viure**, potser massa atrafegada; cal prendre una mica de distància d'allò que estem fent sempre, i **mirar de viure millor**.

Ens convé fer-ho; intentem fer-ho aquest estiu, però no ens quedem solament en les qüestions que fins ara hem esmentat. Fem-ho, també, en aquells aspectes que marquen intensament la nostra condició de cristians membres dels Equips de la Mare de Déu.

Prenguem-nos **temps per pregar** més i millor; temps per **llegir la Paraula de Déu**; temps per **revisar la pròpia vida** a la llum de la fe; temps per a les **celebracions litúrgiques**; temps **per dialogar** amb els fills i amb la parella; temps **per al compromís** social i solidari. Temps per **donar gràcies** a Déu i a tantes persones que ens estimen.

Per acabar, m'atreveixo a recomanar la **lectura d'algun bon llibre**. Pot ser de tema religiós, cultural, científic, poètic, històric, novel·lístic...

A l'hora de concretar, tinc a les meves mans un llibre que ha sortit suara, escrit per mossèn Josep Maria Alimbau i Argila, que té per títol **'Vive mejor tu vida'**, (Editorial Voz de Papel; Col·lecció 'Vive mejor'). Mossèn Alimbau és un gran comunicador tant a la ràdio –Ràdio Barcelona durant 50 anys–, com mitjançant els seus nombrosos llibres i articles. El llibre que ara us proposo és un recull de petits articles que ha publicat a diferents mitjans escrits i a la ràdio. Pot ajudar a retenir un bon pensament abans d'anar a dormir.

Bon estiu i, intentem viure millor!

Mn. Josep Serra i Colomer

Consiliari dels EMD de Catalunya i Menorca

» *L'alegria de la trobada*

El 3 de febrer proppassat ens dirigíem a través de Transilvània cap a Cluj Napoca.

Els *équipiers* van acollir-nos-hi calorosament i amb entusiasme en una situació inèdita i vam poder descobrir una realitat jove, dinàmica i en expansió.

El Moviment a Cluj van engegar-lo la Cristina i en Calin Sechelea, una parella que havien conegut els Equips de la Mare de Déu a Àustria quan hi estaven estudiant. Quan van instal·lar-se a Romania, van fundar-hi el primer equip per atendre la inquietud d'algunes parelles que buscaven una proposta cristiana per a les parelles casades.

Posteriorment, en Calin es va ordenar com a sacerdot (aquesta possibilitat està prevista per als Cristians d'Orient del ritu bizantí) i van fer-lo consiliari del seu propi equip, tot i que alhora van romandre-hi com a matrimoni amb la seva esposa. Algun temps després, van pilotar un segon equip a Cluj i ara ja hi ha un tercer equip en fase de pilotatge en una ciutat propera.

A més, dues parelles es dediquen a animar els dos equips tàndem a Cluj i pensem que molt aviat podrà néixer un nou Equip de la Mare de Déu a partir d'aquesta experiència. Els membres dels equips no són pas tots bizantins -alguns són catòlics romans, i d'altres, ortodoxos-, però aquestes diferències no es viuen com un problema en una ciutat on conviuen diferents religions.

Vam poder constatar un gran interès pel Moviment i bona disponibilitat de cara als esdeveniments organitzats a nivell internacional: vam proposar-los la participació a les sessions nacionals d'Itàlia, a la sessió de Consiliaris Espirituals i a la Trobada Internacional de Fàtima el 2018. Aviat, els equips de Cluj començaran a rebre la carta dels EMD de la Súper Regió Itàlia, ja que el nostre idioma està prou difós i comprès a Romania. De tota manera serà molt útil de traduir alguns dels documents del Moviment que es faran servir per a la difusió del pilotatge.

Durant la nostra visita vam tenir l'oportunitat de participar en una reunió de sacerdots coordinada per la Cristina i en Calin Sechelea, en una ciutat al cor de Transilvània. Aquest grup de sacerdots i les seves famílies es van reunir per parlar de llur rol a les diferents parròquies, on,

Els Equips de la Mare de Déu a Cluj, Transilvània

després de l'oració, comparteixen el menjar i celebren plegats una missa 'a l'estil dels EMD'. A cada nova trobada aprofundeixen sobre un tema d'estudi i durant la nostra visita, parlaren de l'oració. Nosaltres vam aportar la nostra experiència de pregària conjugal, en família i en equip.

La nostra visita als equips de Cluj es va acabar el diumenge havent dinat; cal dir que durant l'àpat vam tenir l'oportunitat d'aprofundir en algunes qüestions específiques relacionades amb el mètode i l'organització del Moviment.

Vam tornar cap a casa amb la promesa de retrobar-nos ben aviat per viure plegats moments significatius per al creixement dels nostres matrimonis.

Teresa i Gianni Andreoli
Súper Regió d'Itàlia

» El nostre carisma

Molt estimats amics *équipiers*,

El nostre carisma i la nostra missió com a Moviment són per ells mateixos inesgotables, malgrat llur simplicitat i la claredat del seu objectiu: ajudar els matrimonis a recórrer el camí de la santedat. La delimitació clara i simple de l'objectiu o de la finalitat del nostre Moviment en l'Església, segurament ajuda a discernir quins són els mitjans a utilitzar per assolir les metes que ens hem proposat.

Sabem que d'antuvi es tractava de trobar una metodologia simple i concreta per ajudar les parelles a recórrer el camí de la santedat d'acord amb el seu estat, és a dir, com a cristians units pel sagrament del matrimoni. Car es tracta d'un Moviment de laics consagrats pel baptisme –i els altres sagraments de la iniciació cristiana– i pel matrimoni.

El sagrament del matrimoni, com ens recorda el Papa Francesc, no pot ser vist per nosaltres, és a dir per les parelles, com un esdeveniment que només concerneix el passat, aquell dia que els nuvis van intercanviar el seu consentiment i es van prometre pertànyer l'un a l'altre per a tota la vida. És evident que això va ser el sagrament del matrimoni: el punt culminant d'un camí coronat pel sí mutu, aquesta paraula de la fidelitat que és el signe de la victòria de l'amor sobre el temps.

Però, coronant com corona tota una peregrinació de reconeixement recíproc, el sagrament del matrimoni també és un punt de partida: '... que els promesos no vegin el casament com el final del camí, sinó que assumeixin el matrimoni com una vocació que els llança cap endavant...' (Papa Francesc, *Amoris laetitia*, 211), cap a la veritable aventura de l'amor, d'aquest amor autènticament humà de què ens parla l'encíclica *Humanae vitae* que el Papa Pau VI (1897-1978) va publicar el 25 de juliol de 1968, i de la qual el Papa Francesc a *Amoris laetitia* ens diu que les parelles l'han de redescobrir – '... cal redescobrir el missatge de l'encíclica *Humanae vitae*...' (*Amoris laetitia*, 222)– perquè, en veritat, la *Humanae vitae* és l'elogi del veritable amor, humà i cristià, d'aquest amor que pel sagrament és purificat, elevat i transformat per realitzar-se plenament a la perfecció en la caritat.

De fet, segons la *Humanae vitae*, l'amor conjugal, purificat per la gràcia sacramental del matrimoni, és, per la seva naturalesa, humà, total, fidel, exclusiu i fecund (*Humanae vitae*, 9).

Això que el Papa Pau VI diu aquí ja havia estat presentit pel filòsof Aristòtil (384-322 a.C.), per a qui l'amistat consisteix a voler el bé de l'altre pel que és i no pel que ens pot donar, la qual cosa, purificada per la gràcia, vol dir que l'espòs estima la seva dona perquè ella és la seva dona, la que Déu va pensar per a ell, per tant, com un regal diví; i que l'esposa acull l'amor del seu marit perquè ell és el seu marit, el que Déu va pensar des de sempre per a ella, perquè participin junts en el misteri de la transmissió de la vida i donin als seus fills els noms amb els quals Déu els anomenarà personalment en el temps i en l'eternitat. Això és el que diu, d'una manera senzilla, el Papa Francesc quan escriu: 'En efecte, a ells els ha concedit Déu d'elegir el nom amb què ell anomenarà cada un dels seus fills per tota l'eternitat' (*Amoris laetitia*, 166).

Quan parlem de la missió de les parelles i de les famílies cristianes, penso que essent fidels al pensament del Papa Francesc, hem d'entendre-la en aquest sentit, és a dir, redescobrir el pensament de Déu sobre cadascú de nosaltres i concretament sobre els matrimonis cristians que desitgen prendre's seriosament el sentit de la seva vocació i de la seva missió, és a dir '... construir llars sòlides i fecundes segons el pla de Déu...' (*Amoris laetitia*, 6).

Aquest 'segons el pla de Déu' és fonamental; per això tenim la mística del nostre Moviment, amb els punts concrets d'esforç, entre els quals són tan importants, ja ho sabeu, l'oració conjugal i el deure d'asseure's. Jo hi afegeixo la necessitat del perdó com a regla de vida i del perdó sacramental rebut freqüentment, com ens aconsella vivament el Papa Francesc (*Amoris laetitia*, 227). Estar permanentment en un estat de penitència serà potser la nostra condició de persones que es troben en camí, sense haver arribat encara a la meta, perquè sempre hem d'estar atents a les coses petites i a les petites atencions, perquè la paraula de fidelitat i de perdó, un cop pronunciada, es concreti cada dia de la nostra vida. La nostra missió serà llavors somiar la història del futur que el Senyor vol escriure amb cada un de nosaltres.

Que el Senyor us acompanyi sempre i us protegeixi sense deixar-vos conformar amb la mentalitat d'aquest món.

Pare José Jacinto Ferreira de Farias, scj

Consiliari espiritual de l'ERI

» *Jornades de Formació per a Responsables d'Equips a Menorca,* *els dies 7 i 8 d'octubre 2017*

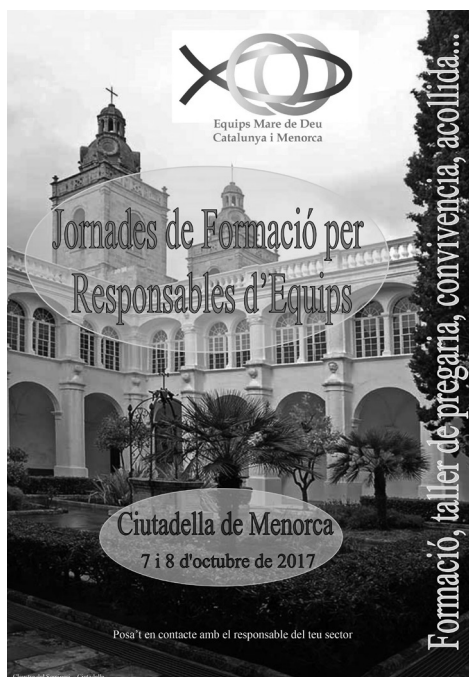
De sempre, els ports en una illa han estat punts que històricament han servit de porta d'entrada i sortida de passatgers i mercaderies, així com llocs de refugi per a pescadors i navegants en temps de pau; i punts conflictius durant les invasions, conquestes i reconquestes.

L'illa de Menorca, poblada per gent pacífica i acollidora que viu principalment del turisme, per bé que encara manté molt viu el sector primari com ara la pesca o l'agricultura (formatge Maó), i la indústria del calçat; és respectuosa amb el medi ambient -ha estat declarada Reserva de la Biosfera per la UNESCO- i desitjosa de mantenir les seves tradicions, la seva cultura i les seves devocions.

Els Equips de la Mare de Déu estan presents a l'illa des de fa 45 anys. Actualment els formen 2 sectors amb un total de 18 equips, que viuen i s'integren a les parròquies, a les institucions religioses i a la diòcesi mateixa. Les petites dimensions de l'illa fan fàcil la convivència i el coneixement mutu, però, en moltes ocasions, la insularitat ens aïlla del món exterior.

Per aquest motiu, en demanar-nos que acollíssim les properes Jornades de Formació de Responsables d'Equips de Catalunya i Menorca se'ns obre l'oportunitat de ser 'Port d'Acollida' per a tots els qui vindreu a aquestes Jornades, on estem segurs que ens aportareu 'bon vent' que ens animi a seguir endavant.

Us esperem amb il·lusió!

Tolo Frau i Pons

» *Recés de Quaresma dels Sectors de Barcelona: 'Enviats per Jesucrist'*

Tiana, 3 i 4 de març 2017

Els dies 3 i 4 de març va tenir lloc el recés anual dels Sectors de Barcelona dels EMD. Es va celebrar a Tiana, a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors, a qui volem agrair l'acollida i l'excel·lent qualitat dels àpats que ens van preparar.

La direcció del recés va anar a càrrec de Mn. David Álvarez, Consiliari de Sector, que va organitzar un programa molt complet que ens va ajudar a retrobar-nos amb nosaltres mateixos, a reflexionar i a apropar-nos una mica més a Déu. El recés es va fer en silenci, per tal d'afavorir la reflexió i la pregària.

Vam participar-hi un total de 18 *équipiers*, vuit matrimonis i dues vídues. El recés va començar amb la celebració de l'Eucaristia, seguida d'una primera meditació, 'A imatge i semblança de Déu', en què se'ns va recordar que el Senyor ha pensat un projecte per a cadascú de nosaltres i, amb el seu exemple, ens ha donat les claus per ser feliços i fer feliços els qui ens envolten. Després de sopar vam fer una Vetlla de Pregària, en què tot seguint les estacions del Via Crucis, vam acompanyar Nostre Senyor en la seva Passió i mort.

L'endemà va començar amb les Laudes i, en acabat d'esmorzar, va continuar amb dues meditacions més –'Vine i segueix-me' i 'Aneu per tot el món'– que ens van permetre d'aprofundir en les actituds (llibertat, disponibilitat, amistat, compromís, audàcia, radicalitat, alegria i comunitat) que hem d'adoptar a la nostra vida per seguir Jesús. Tanmateix se'ns va recordar que en la nostra tasca d'evangelització el més important és ser coherents, i que la millor manera de transmetre el missatge de Déu és mitjançant el nostre exemple, amb l'alegria d'un cor ple de joia per l'estimació de Déu.

Després de dinar i de la quarta meditació, 'A propòsit de construir ponts', vam fer el Deure d'Assure's, que ens va permetre de reflexionar en parella sobre les propostes que ens havia introduït mossèn Álvarez per a les diferents estones de pregària personal. A mitja tarda, havent berenat, vam trencar el silenci per fer una trobada en grups que va finalitzar amb una posada en comú.

Després de celebrar l'Eucaristia dominical, vam acomiadar-nos amb alegria i satisfacció per haver tingut l'oportunitat de desconnectar durant un parell de dies de les nostres realitats quotidianes per tal d'agafar forces i fer nous propòsits de millora...

Moltes gràcies, mossèn David! L'any que ve hi tornarem!!!

Ángeles i José-Javier

EMD Barcelona 191

» *Comunicacions al Secretariat*

Telefònicament

934 675 551

dimarts i dijous de 10 a 12

o a qualsevol hora, amb missatge de veu

WhatsApp

640 294 885

només text (trucades no)

Email

secretariat@emd-cm.cat

» *Trobada de Final del Curs 2016-2017 dels Sectors de Menorca*

Vam celebrar-la a la Capella de Nostra Senyora de Montserrat, el diumenge dia 28 de maig de 2017.

El dia 2 d'octubre del passat any 2016, a l'Església de Santa Maria de Ferreries, començàvem aquest curs 2016-17, del qual suara n'hem celebrat el final: que de pressa que passa el temps!

Contents i agraïts ens trobarem a la Capella de Nostra Senyora de Montserrat –a la Cala Blanes– disposats a passar un bon dia de festa i bon ambient amb tots els *équipiers* de Menorca. Després de l'acollida, els nostres responsables ens havien programat una excursió que incloïa la visita a un hipogeu -Cova Enterrament del Talaiòtic- i una passejada pel barranc de la Cala Bruc. En acabat, temps per a la pregària i l'escolta de la Paraula de Déu, reunits davall la carpa de la Capella: hi celebràrem l'Eucaristia, que presidí el nostre Consiliari, mossèn Berto Vidal, on els més menuts van fer una escenificació de L'Evangeli, amb l'ajut dels seus pares.

Dinar de germanor assaborint una gran paella que els nostres responsables ens van cuinar; cafetonets, bones postres i una entretinguda sobretaula van arrodonir la jornada.

Recordem, però, el missatge que havíem rebut de mossèn Manel Claret en començar el curs: *‘sempre paga la pena de lluitar per l’amor’*.

I ara, al final d’aquest curs ens demanem... Hem lluitat per l’amor, aquest any? Hem sabut aportar dinamisme, bona disposició, alegria, sinceritat, sensibilitat al nostre matrimoni? I als nostres grups? Hem sabut respondre, reconèixer i agrair l’entrega dels nostres responsables, el suport i l’acompanyament dels nostres consiliaris? O més aviat ens hem limitat a deixar escórrer el temps entre les nostres mans, com qui deixa regalimar l’aigua tan preada?

L’EDIP de Menorca hem volgut prendre el pols als *équipiers* dels nostres Sectors, i durant la sobretaula d’aquesta jornada hem anat passant per totes les taules, i hem preguntat a tots els grups què pensaven d’aquests interrogants.

Les respostes dels nostres companys dels EMD de Menorca van dissipar qualsevol dubte!

Descobríem amb quina satisfacció anaven recordant tots aquells moments, paraules, gestos que els havien arribat al cor. I va quedar clar que no ha estat un any més, un de qualsevol, sinó que tot el que hem rebut ha calat dins nostre.

Els uns tenien molt presents les paraules de mossèn Manel Claret a l’inici de curs; n’hi havia d’altres que remarcaven la sensibilitat, la solidaritat i les profundes reflexions que es van compartir a la Pregària d’Advent. Un grup ens explicava quan arran d’un tema d’estudi havien recordat amb tendresa els seus primers anys de casats, o com van descobrir també que el Llibre de l’Apocalipsi no és un llibre catastròfic sinó revelador.

N'hi havia molts que també recordaven els Exercicis Espirituals amb mossèn Teodor Suau, qui amb l'Evangeli de Sant Marc en va fer arribar un missatge de confiança, llibertat i perdó; i de comunió amb Déu.

Recordàvem també amb enyorança el nostre consiliari, mossèn Rafel Portella, que ens va deixar inesperadament... *'Al cel sia'*.

I també tot un caramull de bons moments i anècdotes, així com el viatge de tot un grup amb els seus fills i el seu consiliari, tota una intensa experiència de convivència que formarà part per sempre dels seus records.

Tot aquest gran regal que ens brinda el Moviment de compartir la nostra fe amb els altres... És també la nostra responsabilitat de difondre la llum dels Equips de la Mare de Déu i no quedar encallats a la nostra zona de confort.

'Cristià és aquell qui escolta la Paraula de Déu i l'aplica a la seva vida'
(Mossèn Josep Serra i Colomer).

EDIP Menorca

» Trobada de Final de Curs del Sector de Reus

'La pregària és un lloc sagrat, la terra santa on el Senyor resideix. Allí espera l'home, allí li parlarà, l'abraçarà amb el seu amor tendre i fort' (Henri Caffarel).

Aquesta és la nostra JOIA.

I avui, dia de festa, hem compartit una xerrada sobre les Benaurances i hem meditat plegats a l'entorn d'una taula que ens agermana: moments de convivència, d'amistat, d'il·lusió sota l'ombra de les moreres que ens acullen. Hem cantat, amb l'alegria que encomana el cant, i hem celebrat l'Eucaristia.

MOLTES EMOCIONS, avui, i un sentiment de profunda pregària pels qui no han pogut acompanyar-nos. I un sentiment de sincer agraïment pel testimoni que ens donen l'Antoni i la Pilarín, amb la il·lusió per compartir amb tots nosaltres la gran festa de celebració dels seus 50 anys de matrimoni; il·lusió que d'aquí estant volem fer-vos arribar també a tots vosaltres amb aquest preciós poema, que resumeix i és símbol del seu camí i del seu AMOR.

I com bé diu la Rosa M. *'Hem passat un dia fantàstic gràcies a tots, amb l'enyorança dels que no hi eren, i amb l'esperança de retrobar-nos aviat!'*

Lourdes Gabarron

EMD Reus 12

» *Trobada de Final de Curs dels Sectors A i B de Tortosa*

El dia 11 de juny propassat els Sectors de Tortosa A i B vam celebrar el final de curs a l'ermita de Sant Jeroni de Mora d'Ebre. Vam assistir-hi una nodrida representació d'*équipers* de les diferents ciutats on hi ha equips, de la Ribera d'Ebre, així com Tortosa, Amposta i Gandesa.

El dia va començar amb una dolça benvinguda per part dels responsables dels sectors, que ens oferiren cafè i pastes. Davall d'uns frondosos arbres que mitigaven la calor que començava a fer i amb una animada conversa van anar acollint els diferents matrimonis a mesura que s'anaven incorporant a l'acte.

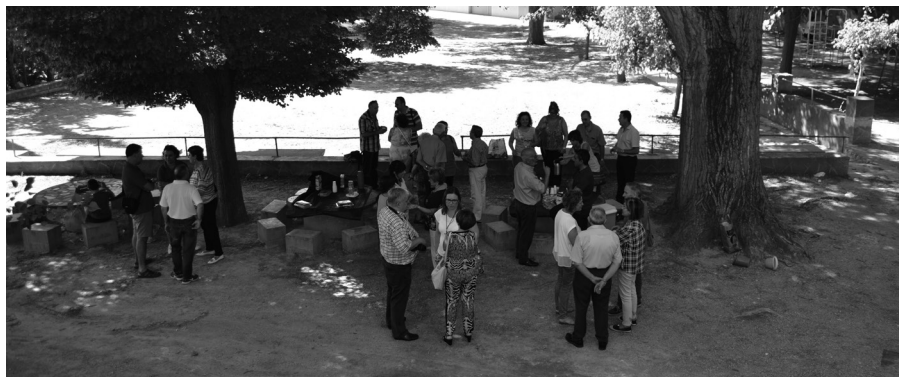
Després, un cop dins l'ermita, els responsables de Catalunya i Menorca, la Victoria i l'Agustín ens animen amb informacions del Moviment: ens expliquen que comencen el pilotatge 3 nous equips a Barcelona, cosa de què tots ens congratulem; que a l'octubre hi haurà unes Jornades de Formació de Responsables d'Equips a Menorca (hi ha 2 matrimonis que s'hi apunten en acabar aquesta informació); i ens assabentem de com es farà la preinscripció a Fàtima 2018. Acaben la seva intervenció amb una crida a viure el Moviment i a difondre'l a tothom que ens vulgui escoltar. Una forta ovació transmet el caliu i l'agraïment per tot el que ells estan fent pels Equips de la Mare de Déu.

Abans de la Santa Missa el matrimoni format per la Roser i en Manel Salto, nascuts a Barcelona però residents de fa 29 anys a Mora d'Ebre ens donen un testimoni viu sobre el que significa ser un matrimoni obert a la cooperació, l'acolliment i la col·laboració.

En Manel coopera als hospitals de Moçambic de fa molts anys. Ell és traumatòleg i ens explica les situacions amb què s'ha trobat. També ha estat al Txad i finalment sis mesos al Cap Verd amb la seva dona, la Roser.

També són un matrimoni acollidor de nens i nenes amb problemes familiars. Van començar el 2005, primer una

nenas, després dos germans –un d'acabat de néixer– i finalment han passat a ser parets col·laboradors.

Un altre punt important de la seva xerrada és llur col·laboració amb la parròquia. Ells pensen que s'ha de fer més comunitat, saber més els uns dels altres i conèixer-se més a fons.

En acabar la xerrada vam celebrar l'Eucaristia, presidida per mossèn Ivan Cid Pegueroles, Consiliari del Sector Tortosa A. I, com no podia ser de cap més manera, a l'hora de dinar vam gaudir d'una esplèndida paella.

Finalment els Responsables de Sector ens havien preparat una gimcana: dos equips que vam fer tot el possible per guanyar totes les proves que ens posaven. Ens ho vam passar molt bé. Un final de curs excel·lent.

Bon estiu a tothom!

Manel i Mercè Espanya - Masip

» *Trobada de Final de Curs dels EMD Sector Vallès*

El diumenge 21 de maig, els Equips de la Mare de Déu del Vallès vam celebrar la Trobada de Final de Curs. En aquesta ocasió, l'equip organitzador, l'EMD Terrassa 19, ens va convidar a gaudir d'una diada de festa i germanor al Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i la Serra de l'Obac, l'espai protegit de la serralada omnipresent en les mirades quotidianes dels vallesans i molt estimat per tots nosaltres.

Gràcies a Déu, un cel assolellat i ben blau va afavorir tota la jornada i els aires també hi van ajudar: ni vam enyorar les jaquetes ni vam suar les samarretes, detall important perquè bona part del dia vam passar-lo de cara al foc...

A partir de les onze del matí i fins ben tocades les dues de la tarda, ens vam anar aplegant a l'Àrea d'Esplai del Torrent de l'Escaiola, un espai públic dins del Parc Natural amb instal·lacions adequades per fer brasa, amb un risc d'incendi controlat, i amb la comoditat de disposar de tot el mobiliari i el parament necessaris, a més de lavabos i cafeteria.

Els *équi*piers organitzadors, més matiners, van decorar l'espai reservat amb un munt de globus retolats amb les sigles EMD, que van anar petant tot sols i ben capriciosament al llarg del dia provocant-nos divertits ensurts innocents. També van col·locar els cartells identificadors de la Trobada que,

L'Eucaristia.

Quina joiosa sobretaula!

a més d'orientar els *équipiers* que anaven arribant, també eren objecte de les mirades dels campistes no *équipiers* amb qui compartíem el lloc. Entre salutacions, fer petar la xerrada, un mos d'aquí i un mos d'allà, vam anar enllestint els darrers detalls de les activitats previstes. Durant aquesta estona del matí, els *équipiers* que van voler van descobrir el lloc fent una passejada i la canalla va poder jugar lliurement.

L'*équipier* fogoner –que al nostre Sector hi tenim de tot i força!– va encendre sàviament els focs ben passat el migdia. I cap a les dues, les brases ja fumejaven menges de tota mena. Vam començar a dinar a quarts de tres, després d'una repetida benedicció de taula cantada amb entusiasme, especialment pel jovent. Els veïns més propers no van aplaudir-nos tot i que van fer una pausa per escoltar-nos -i qui sap si alguna cosa més. Cadascú va portar el seu propi menjar, però vam compartir amb ganes tant com vam voler i de tota mena: salat i dolç, cuinat i fresc, d'elaboració pròpia i fet per altri.

La sobretaula havia de ser el moment de les activitats lúdiques que els organitzadors havien preparat: una gimcana per taules a base d'encreuats, trencaclosques i jocs cooperatius d'habilitat; tots basats en el tema de treball del curs i amb l'objectiu d'aconseguir materials per construir entre tots quelcom simbòlic enmig del camp. Tanmateix, les converses entre els uns i els altres estaven tan animades i eren tan plaents que, després d'una ronda de consultes, vam considerar per unanimitat no interrompre-les. No obstant això, la canalla i els adults que s'hi van voler afegir sí que van fer algunes partides de Triangle i de Mikado.

Cap a quarts de sis, una vegada desmuntada la parada, vam desplaçar-nos cosa de quatre quilòmetres per retrobar-nos a l'Església de Sant Joan Baptista de Can Roure, fora del Parc Natural però també en el terme municipal de Matadepera. El temple inicial va ser construït al segle XIII, el campanar va ser erigit durant el XVI i la nau va ser reformada durant el segle XIX, moment en què va deixar de servir habitualment per al culte. Allà vam celebrar l'Eucaristia corresponent al dia –el Diumenge VI de Pasqua– però amb el toc especial de la Trobada. Alguns *équipiers* que no havien pogut participar durant el matí, es van afegir aleshores. Una vuitantena, tots plegats!

Van oficiar l'Eucaristia el Consiliari del Sector, Pare Josep Solé i el Consiliari Pare Gaspar Borda. Les primeres paraules del Pare Solé van situar-nos de cop: 'Imagineu-vos la quantitat de persones que al llarg dels segles, i de manera essencialment igual que nosaltres, devien portar aquí mateix davant Déu les seves confidències, alegries, penes i pregàries'. I tot d'una, aquell silenci corprenedor que aparca moltes coses i ens concentra en la litúrgia compartida: els uns i les unes que ens llegeixen o canten la Paraula; els altres i les altres que l'escoltem, la meditem i la cantem. I el Pare Solé que lliga els seus primers mots amb els de l'Evangelí: 'Per què venien aquelles persones aquí? Per què hi hem vingut avui nosaltres?' 'Perquè havien conegut Jesús i se l'estimaven; perquè hem conegut Jesús i ens l'estimem! Deia Jesús: 'Si m'estimeu, guardareu els meus manaments'. Tan senzill-i a voltes tan difícil-com això: guardem els seus manaments'. Arribat el moment de les pregàries, cada equip va fer una petició concreta i també va haver-hi acció de gràcies pel 10è aniversari de l'EMD Sabadell 5. Després de la Consagració, les darreres emocions amb el Parenostre, el gest de Pau i la Comunió. Sí, 'emocions' és una paraula que s'hi escau.

Finalment, vam rematar la diada d'una manera del tot imprevista. Sí que havíem previst de fer-nos la tradicional fotografia de grup. Però la sorpresa va ser que el cuidador de l'església, que per iniciativa pròpia i sense consultar-ho va fotografiar tots els detalls de la Missa, va decidir, igualment vulguis que no vulguis, que ens havia de fer un reportatge d'exterioris! La veritat és que vam passar una estona divertida: ara a les escales, ara al replà de baix, ara a la feixa del mig, ara a la de dalt, ara tots junts, ara per equips, ara per famílies... I tot això amanit amb anècdotes que havia viscut allà des que se'n cuidava. Algunes de les fotografies que adjuntem són seves. Les hi agraïm novament des d'aquestes pàgines.

Cap a un quart de vuit vam deixar enrere Can Roure i la fesomia de La Mola s'anava fent petita en el retrovisor del cotxe. A nosaltres no ens agrada valorar les trobades dels Equips en termes de més o menys èxit. Ens quedem amb els ulls brillants dels *équipiers* més veterans quan es miren mentre parlen –a voltes per recordar–, amb les rialles creuades dels més cadets –senyal d'altres experiències viscudes plegats–, amb la canalla que puja amb l'estimació dels seus pares i mares, amb aquells minuts que hem pogut conversar amb cada *équipier* sobre això i sobre allò altre. També hem tingut presents els absents: ser-hi tots, costa tant... Certament, vam regalar-nos un bon dia els uns als altres. Ja hem dit més amunt que 'emocions' era una paraula escaient per al dia; ara afegim que la paraula 'gratitud' n'és una altra perquè entre tots hem fet aquest dia, com també hem fet tots els instants del curs que ara acabem. Moltes gràcies a tots, matrimonis i consiliaris.

Marta Planes i Nico Gàlvez
Responsables del Sector Vallès

El grup amb l'església de Sant Joan Baptista i la muntanya de Sant Llorenç com a escenari

» *Un testimoni de Fe*

Només quatre paraules per expressar el nostre agraïment per la gran Fe i l'impressionant testimoniatge de la nostra amiga i companya de camí en els Equips de la Mare Déu, la Maria Victòria Sagrera, de l'EMD Barcelona 51. Era el dia 27 de març de 2017, quan acomiadàvem la seva filla Lupe al Tanatori de Sant Gervasi; les notes suaus i gràcils del piano ens feien recordar el seu trajecte tan feixuc cap a la plenitud amb Jesús, i després d'unes estones de silenci, de reflexió que entre tots comentàvem, ella, la Maria Victòria manifestava: 'que es faci la Voluntat del Pare'.

Aquesta Fe tan gran davant del patiment dels seus dos fills arrabassats per la malaltia, interpel·la també les nostres vides. Ella no es rebel·lava de manera contrariada, sinó ben al contrari, amb les mans obertes vers el Senyor bo i acceptant la seva voluntat.

Perquè no hi ha dubte que ella volia i vol els seus fills vius i amb salut, ja que tota mare dona vida al seu fill perquè visqui amb plenitud i no per veure'l baixar del tren de la vida abans d'hora. Gràcies Maria Victòria pel teu gran testimoniatge de Fe de tants i tants dies, i en moments tant difícils.

La capella del Tanatori estava plena de gom a gom -cabells blancs però sobretot molta joventut ben plantada-, on el silenci regnava a tota l'estança i la tristor en el cor de cadascun, perquè les breus i càlides paraules de mossèn Carles Portabella feien que ens adonéssim que Jesús era present enmig nostre i ens convidava a ser part del seu ramat. Insistia mossèn Carles que la Resurrecció és la nostra esperança i el nostre Bon Pastor és Jesús, qui ens cuida a tots amb la nostra personal peculiaritat –única i irrepetible–, i ens ajuda a arribar al Regne de Déu.

I envoltats com estàvem per tantes persones bones i estimades, no paràvem de pensar en la llar de la Maria Victòria, plena d'estimació pels quatre cantons, estimació de la qual avui en teníem una mostra ben patent, tots amuntegats en un espai que se'ns havia quedat petit. I no gens lluny del seu caliu domèstic, que ha estat sembrat en la intimitat de la seva llar, on les brases quotidianes del do de l'amor, del perdó i de l'alegria devien entrellaçar-se amb la Fe cristiana.

Per això avui també compartíem l'Eucaristia de Jesucrist Ressuscitat, amb qui morim i revivim.

Ens adonem de la força immensa de la Fe quan la palpem de veritat a través del testimoniatge de persones com ara la Maria Victòria, a qui -aplegats en la pregària de Jesús i Maria-, volem expressar ara i per sempre el nostre més sentit condol.

Francesc d'Assís Cortiella i Marissa Ravell

EMD Reus 11

» **Filocàlia, la pregària del cor o pregària de Jesús,** *del grec 'filia', amor, amic, amistat; i 'kaleo' cridar, invocar*

Actualment la filocàlia es fonamenta en la mística i l'ascesi de l'Església ortodoxa, qualificats com el 'tresor de la saviesa espiritual'. Els elements bàsics són la pregària espiritual i l'hesicasme, equivalent a tranquil·litat, quietud, repòs. Son formes de pregària interior inspirades en la pregària de Jesús.

Pregària del cos, de l'ànima i de l'esperit

Des de la primitiva comunitat cristiana era costum dels creients de fer una pregària permanent –pregària del cor– que consistia en una invocació constant del nom de Jesús (Ac 2,42; Rm 8,26) *'Llavors tots els qui invoquin el nom del Senyor se salvaran'* (Ac 2,21); es tracta de 'portar' constantment en el cor el nom de Jesús, que salva, guareix, purifica el cor (1Te 5,17; Ef 6,18; Lc 18,1;21,36). Les paraules de la fórmula poden variar, però sempre es recomana que siguin breus i fixes (Henri Caffarel).

Segons els Pares orientals, podem distingir tres elements en l'home:

- *el cos*, element físic que coneix a través dels sentits
- *l'ànima*, element psíquic, raciocini i comprensió intel·lectual
- *l'esperit* element 'pneumàtic', percepció directa que transcendeix, i ens obre a la mística

La pregària del cor ha d'esdevenir la pregària de tota la persona: cos, ànima i esperit; per a això cal dedicació regular tot deixant de banda qualsevol altra activitat: *'les mans a la feina, l'intel·lecte i el cor amb Déu'* deia Teòfan el Reclús, i actualment n'hi ha que practiquen el Zen.

La pregària del cor, neix, avança i assoleix la seva plenitud mitjançant la disposició a la sobrietat del cor i de l'intel·lecte. Avui ens cal més silenci, soledat i desert:

– *silenci*, és recerca de Déu, és el parlar dels amants amb la mirada, amb el cor...

– *soledat*, és com una partença, són aquells moments de solitud sense temps, és estar-se quiet i recordar-se de... Déu. És el silenci i la soledat de la mestressa de casa o del pagès que fa la feina amb eficàcia i dedicació. El silenci esdevindrà part silenci de Déu, amorós, poderós, creador i fecund (Sl 46,11).

– *desert*, viatjar al silenci del teu cor i fer experiència del desert: silenci i soledat trobant Déu *‘Desistiu, reconeixeu que jo soc Déu’* (Sl 46,11).

La pregària és un contacte d'amor entre Déu i l'home (Catherine de Hueck Doherty). Desert, soledat i silenci són i han de ser disposicions de l'enteniment i del cor: *‘Pregueu sense parar’* (Lc 18,1; Ac 2,21; 1Te 2,8;5,17; Mt 26,41; Ef 6,18; Lc 18,1) ens va dir el Senyor Jesús, d'aquí que és costum en l'Església oriental, com també en els primers cristians la repetició d'una pregària, ja que la repetició ajuda a identificar-se amb el Nom d'Aquell que el nom representa; la repetició rítmica, constant, ens permet de realitzar la identificació, i cada vegada més, amb el Nom Invocat.

- *Pregària dels llavis*, concentrar-se en el sentit de la pregària
- *Pregària de l'intel·lecte*, si esdevé interior, la concentració és més fàcil
- *Pregària del cor*, si entra al cor abraçant tota la persona, es constant i esdevé permanent, serà font de Pau i Joia.

Pregar o, per exemple, llegir la Bíblia amb el cor amb una fe profunda que no analitza, que ho serveix tot en el cor en silenci tot esperant que Déu un dia en reveli el significat... tot essent allò que som i com som: *‘La seva mare conservava tot això en el seu cor’* (Lc 2,51).

La tradició i les fonts de la pregària

La Tradició de la Pregària, Catecisme de l'Església Catòlica, CEC 557-577: a l'Església és a través de la Tradició que l'Esperit ensenya a pregar... que implica contemplació, estudi i comprensió de les realitats espirituals que s'experimenten.

Les fonts de la Pregària són la Paraula de Déu (Fl 3,8), la Litúrgia de l'Església, que anuncia, actualitza i comunica el misteri de la salvació, les virtuts teològals i les situacions quotidianes, perquè hi podem trobar Déu (CEC 558).

El camí de la nostra pregària és Crist (CEC 560).

Altres fórmules breus per mantenir-se en el 'record de Déu':

- Sigueu amb nosaltres, Déu nostre
- Senyor, veniu a ajudar-nos
- Senyor, Fill de Déu, tingueu pietat de mi
- Senyor, compadeix-te de mi que soc pecador
- Perquè són vostres per sempre el Regne, el Poder i la Glòria
- *‘Kyrie eleison’*: Senyor tingueu pietat

La repetició rítmica del Nom de Déu té la capacitat d'integrar i unificar cos, ànima i esperit, i d'obrir la realitat humana a una Realitat que ens Transcendeix, si realment ho interioritzem; caldrà el control respiratori unit a la repetició del Nom:

entre la inspiració i l'expiració farem una breu pausa que ens obligarà a estar atents per dominar la respiració i no distreure'ns i obligar-nos a romandre atents a la pregària.

– *‘Cal recordar-se de Déu més sovint que no es respira’* (Sant Gregori Nazianzè).

La Pregària de Jesús, en ser tan curta, pot ser recitada en qualsevol lloc i temps.

– *‘Durant la pregària, esforça't a mantenir el teu intel·lecte sord i mut: així podràs pregar* (Evagri Pòntic de Capadòcia).

Senyor Jesús, el Crist, Fill de Déu, tingueu pietat de nosaltres

Senyor Jesús, el Crist, Fill de Déu, tingueu pietat de mi, que soc un pecador

Com Bartimeu, el cec (Mc 10,46-52): *‘Fill de David, Jesús, tingues pietat de mi!’*, pregària tan senzilla i alhora profunda de contingut: el cor s'obre des de la misèria de la persona necessitada-pobre a la misericòrdia del Salvador (CEC 560).

Fill de David, Ungit, Messies, Senyor: són títols messiànics (2Sa 7,12-16; Ac 2,36).

Potser la primitiva comunitat tan sols fos el *‘Kyrie eleison’*, *Senyor tingueu pietat*, i més tard esdevingués *‘Kyrie Iesou, eleison me’* o també *Senyor Jesús, Crist, fill de Déu viu, tingueu pietat de mi, pecador* i en el temps de Pasqua es deia: *Vós, el ressuscitat d'entre els morts, tingueu pietat de nosaltres, ‘Anastas ek nekran, eleison humas’* o referint-se a Maria es deia: *Senyor Jesús, el Crist, per la intercessió de la ‘Theotokos’, tingueu pietat de mi.*

Totes aquestes formules tenen com a referència Bartimeu, fill de Timeu o fill de la foscor (Lc 18,13-28;23,43).

‘... el publicà... es donava cops al pit, tot dient: ‘Déu meu, sigues-me propici, que soc un pecador’ (Lc 18,13).

‘Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne. Jesús li digué: - En veritat t'ho dic: avui seràs amb mi al paradís’ (Lc 23,42-43).

Per comprendre aquesta senzilla pregària de Bartimeu cal valorar-la en totes les seves paraules i cal tenir present que:

- és pregària del Nom de Jesús
- és invocació de l'Únic Mitjancer
- és confessió de fe en Crist, fill de Déu
- és reconèixer-se pecador humil davant Déu

Senyor, confessió de fe en i per la força-gràcia de l'Esperit Sant (1Co 12,3). És confessió de la divinitat: *Jesús és el Senyor* (Mt 14,33; Fl 2,11). *‘Adonai’*, Senyor meu (Mt 22,43-45; Ac 2,36; Rm 10,9; Ap 22.20).

Jesús, el Crist, mentre que a l'Antic Testament el nom de Déu, *Jahwéh*, no es pot pronunciar, és Jesús qui ens ensenya que Déu és Pare i salva (Ac 4,9-12; Fl 2,6-11), i és l'Anyell de Déu (Ap 5,6-12; Ex.12,21-28; Is 53,7; Ac 8,32).

La invocació del Nom de Jesús

Invocar-ne el Nom és invocar la persona de Crist, tot confessant que Ell és l'Ungit, el Messies: *'Tu ets el Messies, el fill del Déu viu'* (Mt 16,16).

Fill de Déu, és la confessió de Pere i tota una professió de fe: invocació i confessió del Nom diví i alhora confessió trinitària (Mt 3,16-17).

Tingueu pietat de mi, expressió de qui demana perdó, tot manifestant la condició de pecador; equival a demanar pietat, misericòrdia d'Aquell que es feu home per a la nostra salvació, perquè sempre acull els més necessitats: pobres, vídues, desheretats. Pregària d'invocació i alhora de súplica.

Pecador, indica humilitat, realisme i contingència de l'ésser –debilitat de la persona; però si es reconeix com a aital amb humilitat, en veritat i amb confiança el pecador esdevé fill, de la mort-pecat a la vida-ressurrecció. Llum i gràcia per l'acció salvadora del Senyor Jesús el Crist (CEC 560).

Es tracta de repetir-ho moltes vegades, fent aquesta invocació amb el cor, ajudats amb els llavis i la ment fins a arribar al cor al compàs de la respiració, fixant-nos a vegades en una paraula i el seu contingut, d'altres en una altra, però mai serà la mateixa; si ho fem amb convicció aquesta pregària es farà

- *Trinitària*, Pare, Fill, Esperit Sant (CEC 560-561)
- *Eclesial* (CEC 562-563)
- *Cordial i salvífica* (CEC 534-577)

La pregària del cor expressa i actualitza la gràcia del baptisme com a comunió amb Crist. La pregària de l'Eucaristia, gràcia de comunió amb Crist és fonament de comunió en l'oració.

La pregària fonamentada en la *'Revelació, Déu es revela Amic, afable i ens convida al diàleg amb Ell per mitjà del Crist i per la força de l'Esperit Sant, plenitud de la seva revelació'* (Concili Vaticà II, Dei Verbum 2).

Pregar és ser capaç d'escoltar el Déu que es revela mitjançant la seva Paraula i que ens convida al diàleg amb Ell, aquest diàleg és la fe -és impossible creure sense pregar- és saber escoltar, és una necessitat vital (Ga 5,22-25); viure en caritat, essent solidaris; i la pregària: l'Eucaristia. El cristià és aquell qui creu en Crist, ho viu, i ho celebra.

Pregar és diàleg amb un Amic, i aquest diàleg no es prepara sinó que es realitza en la trobada i en l'amor-amistat, és a dir, no és una teoria sinó una pràctica-compromís.

Rafael Laínez Mata
Maspujols, 2014-2017

» *Exercicis Espirituals dels Equips de la Mare de Déu de Menorca,*

Seminari Diocesà de Ciutadella, 24 a 26 de març

Dinou matrimonis dels Equips de la Mare de Déu de Menorca, hem tingut l'oportunitat una vegada més d'assistir als Exercicis Espirituals que hem celebrat al Seminari Diocesà de Ciutadella, els dies 24, 25 i 26 de març.

És un espai que ens brinda com cada any el nostre Moviment per fer una tan necessària com reconfortant aturada en la nostra vida quotidiana i que aprofitem per aprofundir i reflexionar al voltant de la nostra fe, tant en parella com personalment.

Aquesta vegada ens ha acompanyat mossèn Teodor Suau: amb les seves ponències hem anat coneixent una mica més el camí que ens mostra Jesús, mitjançant les seves obres i les seves paraules.

Vet aquí un camí de superació personal que ens porta cap a la confiança, la llibertat, el perdó, la resurrecció i la comunió amb Déu.

Han estat uns dies de convivència i de recolliment en què hem compartit moments per escoltar, reflexionar, qüestionar, dialogar, aprendre i pregar plegats.

Vam acabar aquestes jornades d'Exercicis Espirituals el diumenge, amb la celebració de l'Eucaristia, com a acte més important del dia. L'Eucaristia va ser presidida pel nostre consiliari, mossèn Berto Vidal, juntament amb mossèn Teodor Suau. Va ser un moment especial que vam sentir-nos en comunió amb Déu i vam poder donar gràcies tots junts per tot el que havíem rebut durant aquelles jornades.

Agraïm als nostres consiliaris que ens van acompanyar en diferents moments de les jornades i agraïm també la visita del nostre Bisbe, monsenyor Francesc Conesa. Amb tots ells vam tenir el goig de compartir taula en el dinar de cloenda d'aquest darrer dia d'exercicis.

EDIP Menorca

» En el Cinquantenari de l'EMD Barcelona 109

El dia 13 de maig, el nostre Equip, format per 4 matrimonis, dues persones soles i mossèn Josep Serra, el nostre Consiliari, ens vam aplegar a la Casa de les Germanes Hospitalàries de la Santa Creu, per celebrar els 50 anys de vida de l'Equip.

Alguns d'aquests matrimonis, així com una viuda, hi van ser des del primer dia. Els altres, ens hi vam anar afegint al llarg dels anys.

Vam començar la festa amb la celebració de l'Eucaristia, molt participada per part de tothom. Abans d'acabar, les filles i un fill de cada matrimoni van llegir un escrit de la Mare Teresa de Calcuta que es titula 'Ensenyaràs...'

Després, la festa va continuar als jardins de la casa que les Germanes ens van cedir molt gustosament: allà vam compartir un berenar i sobretot moltes vivències passades al llarg de tots aquests anys.

Hi van assistir la majoria dels fills, dels nets i també d'altres persones que en temps passats havien format part de l'equip.

Una de les coses més importants de la celebració, ha estat la trobada dels nostres fills i filles, que juntament amb nosaltres han estat participants de tota la vida de l'equip durant aquests anys i que ara, per diverses causes, feia temps que no es veien.

Ens va fer molta il·lusió veure un *power point*, amb què els nostres fills van obsequiar-nos per sorpresa; el *power point* contenia un recull de trobades que havíem fet juntament amb ells quan eren petits, com ara excursions, costellades i vetllades: tot ens feia recordar moltes de les activitats i de les sortides fetes i que encara fem cada estiu tot l'equip, tot i que ara mateix es redueixi a anar a passar una setmana plegats a Montserrat.

Carbonell – Miranda
EMD Barcelona 109

» *La vergonya d'Europa*

1. Què ens hauria de fer vergonya?

Cada dia ens assabentem de naufragis a la Mediterrània, amb nombroses víctimes. Fa anys que dura aquesta 'broma' i, tant la Unió Europea com els estats que en són membres, no han estat capaços de respondre-hi amb polítiques d'incentivació del desenvolupament que poguessin garantir el dret a viure en el propi país amb un nivell de vida digne. O, com a mal menor, amb polítiques d'immigració que no es limitin a la simple persecució i expulsió dels immigrants il·legals. Aquesta és la vergonya d'Europa i dels europeus.

Europa, més ben dit els estats europeus, vam colonitzar Àfrica i vam espletar sense misericòrdia les riqueses naturals del continent. Arribat el moment de la descolonització, els europeus vam procurar que la independència política no comportés la plena sobirania en el terreny de l'economia. Per mantenir aquesta hegemonia hem donat suport a dictadors escandalosament corruptes i cruels i hem fet grans esforços per mantenir en la pobresa més escandalosa la majoria dels africans.

A l'Orient Mitjà proliferen les activitats criminals dels descerebrats de l'Estat Islàmic i la comunitat internacional, començant pels estats de majoria musulmana i acabant per l'Organització de les Nacions Unides, és incapaç de fer front a la situació.

El fet és que moltes persones del Magrib, de l'Àfrica Subsahariana i de l'Orient Mitjà fugen de llurs països a la recerca d'una vida més digna. I hi tenen dret des del punt de vista ètic. El que és realment il·legítim és l'escàndol de la pobresa en grans àrees del món.

2. Què podem dir-hi i què hem de fer els cristians?

En primer lloc afirmar que els éssers humans, tots sense excepció, formem una comunitat fraterna. En trobem molts exemples a la Sagrada Escriptura. Un parell de cites:

1a 'En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers oferirà a tots els pobles un banquet de plats gustosos i de vins selectes: de

plats gustosos i suculents, de vins selectes i clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles' (Is 25, 6-7).

2a 'En Jesucrist, per l'evangeli, els pagans també tenen part en la mateixa herència, formen un mateix cos i comparteixen la mateixa promesa' (Ef 3, 6).

En segon lloc assumir la responsabilitat personal pel que fa al bé dels altres. Només cal recordar que el criteri de salvació s'estableix en relació a la realització concreta del principi de solidaritat (vegeu Mt 25, 31-46). El diàleg entre Déu i Caín després que aquest hagués mort el seu germà Abel, també és molt il·lustratiu: 'Llavors el Senyor va preguntar a Caín: – On és el teu germà Abel? Ell va respondre: - No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà? El Senyor li replicà: – Què has fet? La sang del teu germà clama a mi des de la terra!' (Gn 4, 9-10).

En tercer lloc estem obligats a actuar en el terreny polític, creant opinió i maldant per la constitució d'una autoritat mundial democràtica 'El bé universal planteja ara problemes de dimensions mundials que no poden ser adequadament afrontats i resolts sinó per obra d'una autoritat pública que tingui amplitud, estructures i mitjans suficientment amplis, l'acció dels quals s'estengui a tota la terra. El mateix ordre moral, doncs, reclama que una aital autoritat sigui instituïda en el pla mundial' (*Pacem in terris*, 129.2, any 1963)

3. A manera d'epíleg

Llavors el Senyor va preguntar a l'uropeu: 'On és el teu germà africà, sirí, etc? L'uropeu va respondre: - No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà? El Senyor li replicà: - Què has fet? La sang del teu germà clama a mi des del fons de la Mediterrània!' (vegeu Gn 4, 9-10).

Sí, jo sóc responsable del meu germà. Oh, i tant!

Josep Esplugas

Arxipreste de Terrassa
Consiliari dels EMD

» *Vivències d'un jove consiliari*

El meu equip de Barcelona –l'EMD B191–, amb l'Ángeles i en Joja com a matrimoni responsable, m'ha demanat que escrigui algunes ratlles sobre què significa per a mi ser consiliari dels Equips de la Mare de Déu. Per sort, l'escrit no podrà pas ser gaire llarg perquè encara duc poc temps als EMD, tot i que ja veureu com l'amistat amb l'equip ve de lluny: ja és ben bé que els camins del Senyor són inescrutables.

Soc Mossèn David i tinc 36 anys. Soc sacerdot diocesà de Barcelona. Ara mateix soc el rector de la Parròquia de Les Planes de Vallvidrera, i alhora el vicari de la Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. En aquesta darrera la meua tasca pastoral, que vaig encetar l'any 2008, ha estat l'acompanyament de joves, més concretament els joves de l'Esplai Sant Vicenç i la Joventut Alegre de Sarrià (JAS).

Què em va fer conèixer el Moviment dels Equips de la Mare de Déu? Precisament la meua vinculació amb la Parròquia de Sarrià i els seus joves fou el motiu que, sense saber-ho, conegués la major part dels matrimonis que formen el meu actual equip.

Certament, no vaig pas ser jo qui va triar-los a ells, sinó més aviat ells que van triar-me perquè ja ens coneixíem d'abans. Molt concretament, van haver-hi dos moments forts que vam poder compartir amb molts d'ells: dos pelegrinatges familiars, visitant Terra Santa (desembre 2009) i fent el Camí de Sant Jaume (octubre 2010).

De manera que puc afirmar categòricament que he conegut el Moviment des de l'amistat que d'antuvi em vinculava als matrimonis que constitueixen l'Equip. I quan miro enrere m'adono que mai no acabem de conèixer del tot els camins de Nostre Senyor, qui per la seva banda ens demana, això sí, bona disposició i generositat per seguir-lo.

L'equip ja havia tingut un altre consiliari, però va arribar un moment que per raons de feina pastoral no podia fer-se gaire present en l'acompanyament de l'equip, cosa que els matrimonis acusaven d'allò més. Perquè tot i que és cert que el sacerdot no és imprescindible a l'EMD, cal ser conscient que el consiliari fa una tasca necessària d'acompanyament i de pregària, d'exigència i de compromís.

Vet aquí doncs que l'any 2015 la parella responsable de l'equip va demanar-me si podia acompanyar-los en llurs trobades mensuals. I sense pensar-m'hi dos cops vaig dir-los que sí, sobretot perquè ens unia una gran amistat que havia travat vincles amb aquells matrimonis.

La meva aportació com a sacerdot a les trobades de l'equip és bàsicament l'acompanyament espiritual en la lectura de la Paraula de Déu i en la pregària. Crec que són moments forts de debò que fan que ens sentim 'petita Església', aplegats en l'acció de l'Esperit Sant sobre els nostres cors.

També veig les trobades mensuals com un moment d'oasi enmig del desert que són les obligacions de la vida, les presses, l'estrès... Per tot plegat, considero la pregària com un espai privilegiat per mirar de trobar la pau. Com bé deia el Pare Caffarel, *'La pregària m'ajuda a comprendre una mica millor l'exigència de l'amor del Crist: amor tendre i exigent'* (Henri Caffarel –Adeusiau, 1973).

Per la meva banda, el que jo rebo com a sacerdot és molt i molt. El fet de compartir la vocació matrimonial a través de la pregària conjugal, el 'deure d'asseure's' –diàleg mensual dels esposos– i els punts concrets d'esforç, m'ajuda a créixer encara més en la meva fidelitat sacerdotal. Compartir les penes i alegries, en definitiva la vida del meu equip de matrimonis, em fa entendre més i més bé la bellesa i la missió de la vida matrimonial cridada a ser missionera de la família i de la societat, i també em fa descobrir la sort de poder comptar amb llurs experiències per enriquir la meva vida sacerdotal, gràcies a la seva oració i al seu testimoni.

El Papa Francesc ho diu amb molt més encert que no pas jo: *'Us agraeixo, estimats matrimonis dels Equips de la Mare de Déu, que sigueu un suport i un encoratjament per al ministeri dels vostres sacerdots, que troben sempre, en el contacte amb els vostres equips i les vostres famílies, joia sacerdotal, presència fraternal, equilibri afectiu i paternitat espiritual'* (de l'al·locució del Sant Pare Francesc als Equips de la Mare de Déu, 10 de setembre de 2015). És que, ben comptat i debatut, compartir un camí de seguiment i d'amistat amb el Senyor és fer Església des de l'Església domèstica que és cada família, amb els seus pares i mares, fills i filles, avis i àvies, etc.

Em pensava que hauria pogut ser més breu, però tanmateix no m'agradaria acabar sense fer un balanç personal de la meua experiència com a Consiliari dels Equips de la Mare de Déu. Cada vegada m'adono més de la importància d'acompanyar els matrimonis i les famílies cristianes en el creixement i el desenvolupament de llur vocació vital per seguir el Senyor. Les famílies són les cèl·lules vitals de la nostra societat i de l'Església, que ensopeguen amb moltes dificultats i que els fa menester –com de fet passa amb tots els cristians– de sentir-se acompanyats.

Els EMD m'ajuden a veure rostres concrets de matrimonis i de famílies, als quals em sento lligat per lligams d'amistat i de fe. La seva alegria de l'amor, viscut en tots els moments de la vida a la llum de la fe, ens parla amb eloqüència de la presència de l'amor de Déu al món. Per a mi, pertànyer als Equips de la Mare de Déu és tot un regal que Déu ha posat a les meves mans, i demano a l'Esperit Sant que m'il·lumini per continuar acompanyant amb la meua vida aquests amics meus en llur vida matrimonial i en la seva tasca maternal i paternal.

Acabaré citant una frase del Pare Caffarel que em sembla preciosa: *‘L'Església no es pot esperar fins demà per anunciar el meravellós missatge de Crist sobre el matrimoni i perquè arribi a tot arreu del món’* (Henri Caffarel, Roma, maig 1959).

Que la Mare de Déu i Sant Josep, el seu espòs, ajudin els Equips perquè siguin el llevat que fa fermentar la massa, i que il·luminin els matrimonis catòlics en llur camí d'amor i de fidelitat.

Mossèn David Àlvarez

Rector de Les Planes de Vallvidrera

Consiliari dels EMD

» *A propòsit de Fàtima*

Com bé prou sabem, la *XII TROBADA INTERNACIONAL DELS EQUIPS DE LA MARE DE DÉU* tindrà lloc a Fàtima del 16 al 21 de juliol de 2018. En ocasió d'aquest esdeveniment excepcional que se celebra cada sis anys, ens ha semblat interessant mirar d'esbrinar quines van ser les raons que va tenir el pare Caffarel en imaginar la primera trobada d'aquesta mena, el 1954. Hem trobat un editorial publicat a la *CARTA MENSUAL DELS EQUIPS DE LA MARE DE DÉU* del gener de 1954 en què explicava per què havia desitjat que els *équipiers* poguessin fer aital pelegrinatge.

Caricatura del Pare Caffarel feta per *équipiers* de Quito (Equador)

Un gest que s'imposa

És una de les alegries, una de les forteses de la nostra generació, tenir, si no descobrir, o si més no prendre consciència de les grandeses cristianes del Matrimoni. Amor conjugal, paternitat, maternitat, procreació, missió del matrimoni, no només evoquen per a nosaltres les realitats de la terra, ans també les realitats sacramentals, és a dir les realitats humanes transfigurades, portadores de gràcies, totes parlant de les realitats divines.

Adés he dit que aquesta és una de les forteses de la nostra generació. Sí, això és molt legítim en un sentit: hem buscat, hem trobat, ens congratulem per haver trobat, però de vegades hi ha una nota d'ingenuïtat i de suficiència en la nostra fortalesa. Hem trobat, sí, però perquè Déu ha donat. No som nosaltres mateixos que cal felicitar, és a Déu qui cal agrair.

Fa molt de temps, jo havia somiat un gran gest dels matrimonis cristians, que ells vinguessin a expressar públicament a Déu llur

reconeixement de pertànyer al temps en el qual els concedí aquesta llum.

Aquest gest, serà el nostre pelegrinatge a Lourdes els dies 5, 6 i 7 de juny d'aquest any 1954.

Gest de reconeixement envers Déu, 'autor de tot do'. Però també gest de reconeixement envers l'Església.

Com que estem tan influïts per l'educació individualista que hem rebut, a vegades no ens volem adonar que els dons de Déu no ens arriben sinó per l'Església i en l'Església; vet aquí el que digué Sant Cebrià: *Ningú no té Déu per pare si no veu l'Església com a mare*. Aquestes riqueses del matrimoni, cal comprendre-les; no és en terres estrangeres on hem d'anar a adquirir-les, sinó més aviat en el tresor innegable de la nostra mare, l'Església. Les hem rebudes de les seves mans.

Nosaltres no tenim el dret de guardar-nos-les amb avarícia per treure'n un profit egoista. Ja que les hem rebudes de l'Església, cal que l'Església en sigui també la primera beneficiària. El nostre reconeixement no ha de ser només una paraula sortida dels llavis, sinó un do:

- Do de fer dels nostres fills, els fills de l'Església.
- Do d'oferir amb generositat a l'Església allò que Déu en diria 'el més alt dels serveis'.
- Do de treballar amb totes les nostres forces per transmetre el que hem comprès del matrimoni a tantes llars que ho ignoren i que ho estan esperant.
- Do de col·laborar amb l'Església en la seva tasca missionera, començant per les nostres parròquies.

Tal vegada em preguntareu, ¿per què Lourdes? 'Perquè enguany és l'Any Marià, el centenari de les aparicions, l'any 1854. Perquè els Equips estan sota el patronatge de Maria i han de prendre-la com a garant i testimoni del seu reconeixement i la seva promesa.

Henri Caffarel

Així doncs, tal com ho desitjava el Pare Caffarel seixanta-quatre anys enrere, preguem i preparem-nos per a aquest pelegrinatge que ens conduirà d'ara en un any a Fàtima, perquè sigui un gest d'agraïment a Déu que ens ha fet el do de les riqueses del matrimoni.

» La Veritat

Hi havia una vegada un home que buscava la veritat.

Manta vegada havia sentit dir a homes que tenien fama de ser molt savis, que la veritat és una llum radiant que il·lumina fins i tot els racons més foscos de la ignorància.

L'home va buscar i buscar la llum de la veritat, i com que no la trobava, va començar a pensar-se que en realitat, la veritat no existia.

Una nit molt clara, quan va baixar a la cisterna a buscar aigua, va veure que al fons s'hi reflectia una gran llum. 'És la veritat -va pensar-, vet aquí que sí que existeix! I jo la tinc al jardí de casa meua'.

Inflat d'orgull i de vanitat, va sortir a cridar pel poble que tenia la veritat brillant al fons del seu pou. Molts se'n van riure, i l'home els va tractar amb despit.

'Aquests són com jo era abans -va dir-se- no creuen en la veritat, perquè mai no l'han trobada'.

D'altres, senzillament no el van creure.

– Escèptics! –Cridà, tot indignat.

N'hi hagué uns quants que se'l van escoltar atentament. No només van creure les seves paraules, sinó que li van assegurar que ells també tenien la veritat en el seus pous d'aigua. D'alguna manera aquests darrers el van fer enfadar encara més que els qui se n'havien malfiat. Però aviat es va calmar pensant que no li calia posar-se de mal humor. Al capdavant, eren uns pobres ingenus que vivien enganyats creient-se que posseïen la veritat, tot i que resultava obvi que no la tenien.

– Com podrien tenir la veritat -es deia- si la tinc jo al meu pou.

Però després de visitar les cases d'algun dels seus amics, va comprovar que la llum dels seus pous no només era real, sinó que brillava tant com la seva.

– Ara sí, que ho entenc. Hi ha moltes veritats -va concloure-, cadascú té la seva, i cadascuna irradia la seva pròpia llum.

Una nit, en anar a visitar el pou per poder il·luminar-se amb la veritat, va mirar al fons i no hi va trobar la llum. Ell no ho va entendre, però el que passava era simplement que el vent bufava molt fort aquella nit, i l'aigua remoguda dins del pou no arribava a reflectir la llum de la lluna que, malgrat tot, brillava radiant en el cel.

Va pensar que la veritat l'havia abandonat i va sentir-se tot trist i desesperançat.

Molt compungit, va alçar els ulls plorosos cap al cel... i la va veure! Va veure la lluna i tota la seva llum.

Aleshores va comprendre.

La llum del seu pou no venia de dins. La seva llum, com la dels altres, no era sinó un reflex de la llum de la lluna en el firmament, reflectida a la superfície de l'aigua de cada pou.

Conte tradicional àrab, triat i preparat per **Lourdes Gabarron**

Benvinguts tots, immigrants d'aquesta terra a la qual tots hem
arribat sense papers.

Raimon Panikkar

Sí a tot allò que ens fa somriure i ens dona alegria. Sí al que ens
fa anar un pas més enllà, perquè poques coses són més plaents
que avançar. Sí als que veuen el vas mig ple, als que fan regals, als
optimistes, als que mai no s'arronsen. Sí a l'esperança.
Sí a l'entusiasme. Sí al nostre futur. I sí a tu, que m'omples el cor.
I sí a vosaltres, que us estimo tant. Sí a tots, als que sou
imprescindibles, als que sabeu fer-ho, perquè tot plegat funcioni millor.

Jordi Mayoral

La meditació contemplativa ens ajuda a centrar-nos, a connectar
amb la nostra intuïció i, d'aquesta manera, aguantar ferm el timó
que ens manté en l'eix de la nostra vida i ens permet bregar amb els
corrents, les onades, els vents.

Míriam Subirana

Està bé celebrar l'any de Luter, i que Roma reconegui per fi que
Luter va ser profeta evangèlic d'un temps nou. I és hora que les
diverses Esglésies es reconeguin les unes a les altres en la seva
diversitat. Això seria suficient per resoldre les nostres vanes baralles
confessionals. N'hi hauria prou d'acceptar totes les diferències existents
per resoldre el problema ecumènic.

Però no seria suficient. El gran repte per a catòlics i protestants
és reinventar a fons les seves Esglésies -institucions, doctrines,
llenguatges- per acollir i oferir alè alliberador a la Terra i als pobres
d'avui.

José Arregui

La mort és abandonar la materialitat del món. I obrir la porta de l'ànima.
El meu desig més profund, encomanar el goig de viure i compartir la
celebració de la bellesa.

Carles Duarte

Quan a vegades escolto gent que es pregunta com pot ser que Déu
permeti que el món estigui com està jo els responc dient que el món és
així perquè nosaltres ho hem volgut. El llegat que Déu ens ha deixat és
meravellós. Nosaltres el fem malbé amb les nostres accions. Déu no ens
castiga. Ens castiguem nosaltres mateixos.

Jo veig Déu cada dia en tot. Aquesta llum, aquesta bellesa que ens
envolta és Déu. Veig Déu en els somriures que em regalen els infants, en els
arbres que es bressen al ritme del vent, en aquesta aigua pura que bevem...

Jaume Santlloriente

Algunes persones han portat a terme actes heroics, però l'heroisme
més gran és el del dia a dia, aquella felicitat abnegada i senzilla, sense
pretensions de virtut ni de grandesa, contenta de viure donant-se malgrat tot.
La meitat són personatges coneguts com Casaldàliga o Mandela, però l'altra
meitat són persones perfectament anònimes, com la immensa majoria de la
humanitat. La bondat les fa figures de l'esperança, ja que l'esperança és això:
viure la bondat creadora, enmig de llums i d'ombres, fins i tot enmig de petites
o grans incoherències, llevant-se cada matí per seguir endavant, encara
que mai no s'arribi a la meta. 'On hi ha un home bo, una dona bona, hi ha
esperança', com diu l'encíclica del Papa Francesc, *Laudato si*.

José Arregui

Tria a càrrec de **Carme Meix**

LA VIDA SECRETA DE LES PARAULES

Francesc Torralba

A través de la seva experiència personal respecte a la pregària, Francesc Torralba ens guia per un itinerari en el qual ens podem emmirallar. Us en faig un resum.

El llibre té dues parts ben definides. A la primera, 'LES SET ESTACIONS DE LA VIDA ESPIRITUAL', va recorrent un camí d'acostament i de perfeccionament a la pregària personal.

1. **La mímesis inconscient:** Parla de la fe rebuda. A través de la família.
 2. **L'egocentrisme i la instrumentalització:** 'La realitat divina era concebuda com una criada que havia de fer realitat els petits somnis d'un nen que vivia plàcidament'. 'Moltes de les peticions arbitràries que formulava no es feien realitat (...) Això m'indignava, em sentia estafat perquè sempre m'havien dit que, si demanava a Déu el que realment desitjava, es faria realitat'. Molts cristians no han superat aquest estadi.
 3. **La indignació autocèntrica:** 'Hi ha persones desesperades que tallen el seu vincle amb Déu a les plantes dels hospitals, a les cel·les de les presons, a les sales d'urgència, a les unitats de cures intensives i als tanatoris. Persones que creien fermament en Déu i se senten traïdes, enganyades i rebutjades per Ell'.
 4. **La pregària com a acte d'escolta:** 'Buidar és el repte per escoltar. Quan el receptacle és ple d'objectes, no pot rebre res més. Per ser receptiu cal desempallegar-se de velles andròmines. La pregària és escoltar, però, justament per això, exigeix el treball de desaferrar-se, de buidar-se, de deslligar-se de tot allò que col·lapsa el jo i el fa inhàbil per esdevenir l'oient de la Paraula'.
 5. **La súplica de l'ésser finit:** 'Vaig entendre que pregar és posar-se a la seva disposició, conformar-se a la seva paraula alliberadora. Però no en el sentit d'una resignació estoica, sinó des de la secreta convicció que allò que Ell vol i espera de mi és el que jo puc donar i aportar en el món, el que soc capaç de donar per embellir-lo i fer-lo més u, ver i bo'.
 6. **La gramàtica de la gratitud:** 'El primer do que experimento és el d'existir. La primera gratitud, doncs, és ontològica. Agraïxo a Déu l'existència'. 'Ésser i essència: tot m'ha estat donat. Tot és gràcia'. 'El principal factor que estimula, en el meu ésser, la pregària de gratitud és la contemplació de la naturalesa'.
- 'No controlem res. No dominem res. Estem exposats a tota mena de situacions imprevistes. Estem deseparats. Quan arriba el do amarg i irromp a la meua vida

demano a Déu força, valor i energia per fer front a aquella contrarietat i no defallir. Escriu David Foster Wallace: A les trinxeres quotidianes de la vida adulta, l'ateisme no existeix'.

7. Abandonament, deseiximent, balbuceig i silenci: 'Abandonar-se no és un exercici de resignació (...) És tenir la sensació interior que no em pot passar res perquè soc sostingut, cuidat per l'Ésser infinit de Déu, per a qui tot és possible, fins i tot vèncer la mort, que és l'únic que l'ésser humà amb tot el seu enginy no pot vèncer de cap manera'.

'La vertadera maduresa espiritual rau a donar-se, a lliurar-se al Tu i als altres, a oblidar-se d'un mateix i deixar que la vida flueixi'.

'La pregària sense transformació interior i exterior és pura xerrameca'.

La segona part del llibre es titula 'EL PARENOSTRE EXPLICAT A L'INCRÈDUL QUE HI HA EN MI', en la qual va glossant frase a frase aquesta pregària.

En conjunt un llibre que val molt i molt la pena de llegir i de meditar. Us el recomano vivament!

Carme Meix

» *Pregàries al vent:*

Sl...

Si m'haguessis fet néixer gra de blat
que seria senzill d'arribar a ser una espiga!
Llucar, créixer, florir en l'aire assolellat,
entre oliveres, en un terra antiga.

Si m'haguessis fet néixer raig de llum,
d'aquesta llum, Déu meu, que a tu no t'enlluerna,
m'hauria estat donat de no triar el meu rumb
el meu destí fora un recta eterna.

Però m'has creat home, fecund, fort.
Has obert un camí a la meva mesura
i a cada instant he de buscar l'estel del nord
en la nit nostra, viva, però obscura.

Tinc por – tinc confiança. Servitud
no hi hauria més dura que la de l'home lliure
si tant més fatigat com més s'hagués perdut
pogués perdre el repòs del teu somriure.

Marius Torres

(17 de novembre de 1939)

(tría a cura de la **Carme Meix**)

» *Hasta el último hombre*

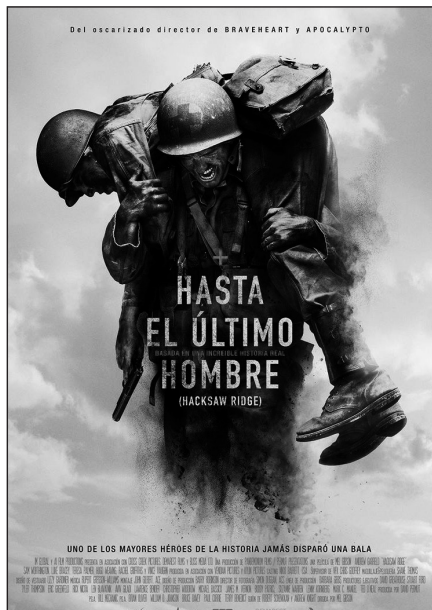
La pel·lícula, basada en fets reals, ens narra la història d'un jove metge que vol servir el seu país durant la Segona Guerra Mundial, alistant-se com a voluntari, però amb una important condició: no agafar en cap moment una arma.

Amarat de les seves conviccions religioses i amb uns principis irrenunciables, en Desmond Doss (Andrew Garfield), tenia una cosa ben clara: no volia matar ningú.

En el decurs de la pel·lícula, Desmond porta aquest compromís fins a les darreres conseqüències; els militars amb qui conviu el rebutgen i se'l volen treure del damunt. De fet, durant la primera meitat de la cinta no parerà de patir insults i vexacions. Tot i això, ell es manté ferm en les seves idees.

Finalment, el protagonista és enviat al front de batalla com a metge. En les situacions més cruentes i amb major perill, en Desmond es convertirà en el soldat més valent, actiu, solidari i arriscat de tots. Esdevindrà tot un heroi que salvarà de la mort molts dels seus companys.

Aquest fets van fer que el protagonista fos el primer objector de consciència durant la Segona Guerra Mundial a ser condecorat amb la Medalla a l'Honor del Congrés dels Estats Units.

Drama bèl·lic en què la valentia no està associada a l'ús de les armes.

Pel·lícula dirigida per Mel Gibson el 2016 amb 131 minuts de duració.

Disponible en DVD

Xavi Ibars i Lupe Gordillo
EMD Terrassa 17

Trobada Internacional dels EMD a Fàtima 2018

del dilluns 16 al dissabte 21 de juliol de 2018

les inscripcions comencen el dia 15 de setembre de 2017

El logo de la Trobada Internacional dels EMD és un signe que ens identifica en l'espai i el temps, i que transmet l'essència del nostre Moviment.

Els colors revelen immediatament la identificació de les Zones on existeix el Moviment, i es troben en l'amor, simbolitzat per un cor amb els seus colors envoltant la Mare de Déu i el Crist.

Els símbols del logo són:

- La Creu de Crist, de la Basílica de la Santíssima Trinitat.
- La imatge de la Mare de Déu de Fàtima, amb el Rosari a la mà que acull el Cor Immaculat.
- Els coloms blancs al cel, en representació de la pau.
- El miracle del sol, esdevingut en una de les Aparicions de Fàtima.

M'he aplicat a conèixer la saviesa i a considerar els treballs que l'home ha de fer aquí a la terra: ni de dia ni de nit no s'acluquen els seus ulls. I després de contemplar tota l'obra de Déu, veig que l'home no pot comprendre el que passa sota el sol; per més que s'hi esforcí no se'n surt. I encara que el savi pretengui d'entendre-ho, en realitat no ho pot descobrir (Coh 8,16-17)

L'estiu, temps de família, de pregària i de contemplació de l'obra de Déu

BON ESTIU PER A TOTHOM!